WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

Nr. 51 21 DEC. 1963
35 CT. - ABONNEES 25 CT. - BELGIE 6 FR.

BESTE VRIENDEN EN VRIENDINNEN

Over een paar dagen is het weer Kerstmis. Het feest, dat valt in de donkerste tijd van het jaar. Ge maar na, 21 december is de kortste dag en in januari gaan de dagen lengen. Dus daartussenin liggen ongeveer tien dagen, waarin het 's morgens heel laat licht en 's avonds heel vroeg donker wordt. En precies midden in die donkere tijd valt het Kerstfeest, het feest van het licht.

Ja, want dan gedenken we dat bijna 2000 jaar geleden Het Licht in de wereld is gekomen. Wonderlijk, dat tijdens het Kerstfeest het licht juist tegenover het donker komt te staan, hè? Je merkt dat bijvoorbeeld heel duidelijk aan de kaarsjes in de kerstboom. De mensen brengen hiermee voor zichzelf licht in het donker. Dat is niet moeilijk. Ze kopen gewoon een kerstboom, doen daar kaarsjes in, al of niet elektrisch, en die steken ze dan aan. Maar weet je wat wel moeilijk is? Om zelf een licht voor anderen te zijn. En daarmee bedoel ik om tegen iedereen altijd vriendelijk te zijn, je medemensen altijd een vrolijk gezicht te tonen en een hartelijk woord voor hen klaar te hebben.

Daarmee doe je vaak heel veel goeds. Zullen we afspreken, dat je daar van nu af aan je best voor zult gaan doen? Dan wordt het kerstfeest voor jou niet alleen een feest van kerstbomen met kaarsjes, maar ook een feest dat je iets te zeggen heeft.

OOM DONALD

OOM DONALDS BRIEVENBUS

WILLY BUITENHUIS, AMERSFOORT. Leuk is het in Madurodam, hè? Al dat kleine spul. Om zo mee te nemen, hè? En er dan thuis fijn mee te spelen. Zeg, Willy schrijf je me nog eens hoe het op school gaat? Vind je het moeilijk? Dag!

HENNIE VAN EXTEL, VUGHT. Is het moeilijk om accordeon te leren spelen, Hennie? Ik zou het vast niet kunnen. Nou, je kunt wel kwaad blijven op de Boze Wolf, hoor, want hij geeft zijn jacht op de biggetjes niet op.

MARY HEIDA, HEILOO. Dus jij wilt naaister worden, Mary? Wat reuze knap van je, als je kunt naaien. Maak je nu al eens iets voor je zelf? Fijn, dat je iedere week zo geniet van ons weekblad. Doe maar goed je best op school.

WILLEKE DE KUIPER, HARDINXVELD. Het antwoord op je raadsel is „en", hè, Willeke? Je kunt binnenkort wel weer gaan schaatsen, denk ik. We zitten al weer vlak bij de winter. Ga je den nog meer kunstjes leren? Succes den ermee!

Jullie brieven zijn altijd van harte welkom! Schrijf zoveel je wilt aan **Donald Duck**, Postbus 792, A'dam. Schrijf op de achterkant van de envelop je naam en adres en linksboven: **Oom Donalds Brievenbus.**

ONS ZIEKENLIJSTJE

Marie-José Schouten is 11 jaar en zij ligt al een hele tijd in het ziekenhuis. Willen jullie haar eens een briefje schrijven? Het adres is: Sint-Jansgasthuis, Hoorn.

Neri van Luitelaar is 4 jaar en al lang ziek. Hij is dol op kaarten. Denken jullie eens aan hem? Zijn adres is: Goudenakkerstraat 16, Meerveldhoven.

Ronald Gerritsen is ook 4 jaar en hij is al een hele poos ziek. Hij zou zo graag een ansichtkaartje krijgen. Zijn adres is: Noordhollandse Buitenkliniek Oud-Bussum, Flevolaan 69, Bussum.

Jootje Carputty is 15 jaar. Zouden jullie haar eens wat post of kaarten kunnen sturen? Haar adres is: Sanatorium Hornerheide, Ludulinapaviljoen, Horn.

EEN WITTE KERST?

Een witte Kerstmis zoals we die van de bekende kerstkaarten kennen, komt in ons land zelden voor. Sinds het begin van deze eeuw is er slechts enkele malen op de kerstdagen sneeuw gevallen. Vorig jaar begon het in sommige delen van ons land in de namiddag van tweede kerstdag een beetje te sneeuwen. Wij staan er echter meestal niet bij stil dat op de zuidelijke helft van onze wereldbol een witte kerst in het geheel niet mogelijk is.

In landen als Zuid-Afrika en Australië is het nu volop zomer. Van „donkere dagen voor Kerstmis" is daar natuurlijk geen sprake. Het is er 's avonds juist heel lang licht en tienduizenden mensen trekken op Kerstmis naar het strand om te zonnebaden of in zee te gaan zwemmen.

* * * * *

DE KERSTMAN IN ANDERE LANDEN

De kinderen in Frankrijk noemen de kerstman Père Noël, de Duitsers spreken van de Weihnachtsmann. In Engeland en Amerika is Father Christmas de kerstman, terwijl ook de naam „Santa Claus" meer en meer in gebruik komt. Hij neemt dezelfde plaats in als bij ons Sinterklaas. Deze Santa Claus stelt men zich voor als een vrolijke, gezette man met appelrode wangen. Hij woont in een ijspaleis ergens in het hoge noorden en komt met kerstmis in zijn rendierenslede naar het zuiden om de kinderen geschenken te brengen. In de Engelse landen zetten de kleineren niet hun schoen, maar hangen ze een kous aan de schoorsteen. Hierin stopt die goede, oude Santa Claus dan de cadeautjes.

OPLETTEN ALLEMAAL

Winnaars van prijsvraag nr. 44 zijn:
1e prijs; horloge: Marc Lindeboom, Akerstr. 21, **Heerlen.**
2e prijs: weefdoos: Karin Koff, Spechtlaan 11, **Dieren.**
3e prijs: badmintonspel: A. Volgers, **Dalfsen;** J. en W. Verhoef, **Hilversum;** I. Calad, **Rotterdam-12;** M. en H. Siehers, **Amsterdam-N.;** G. en W. de Wit, **Sneek;** W. Boonstra, **Delfzijl;** R. Bergman, **Breukelen;** B. en T. Rodenburg, **Oegstgeest;** J. Ravesloot, **Putten (Gld.);** K. Box, **Groot-Schermer.**
Boek: R. Lagarde, **Horst;** G. v. Lent, **Utrecht;** T. v. Soest, **Haarlem;** Elze Rozenburg, **Enschede;** G. Stuterheim, **Nijverdal;** G. v. Bodegraven, **Schagerbrug;** Jannie v. Heerbeek, **Amersfoort;** Jan v. d. Bosse, **St. Laurens;** J. den Butter, **Streefkerk;** H. Veerbeek, **Dedemsvaart;** N. de Haze Winkelman, **Heemstede;** Jan Schouten, **Vlanen;** C. Verhelst, **Borgerhout, (Blg.);** H. Houben, **Venlo;** M. Korzilius, **Dorst;** F. Schut, **Arnhem;** L. Bakelaar, **Den Bammel;** R. Kat, **Zaandijk;** Ineke Steup, **Doha, Quatar, V.A.R.;** P. Nefs, **Bergen op Zoom.**
De oplossing van prijsvraag nr. 49 luidt: **PEPERNOTEN.**

WALT DISNEY

Oma Duck

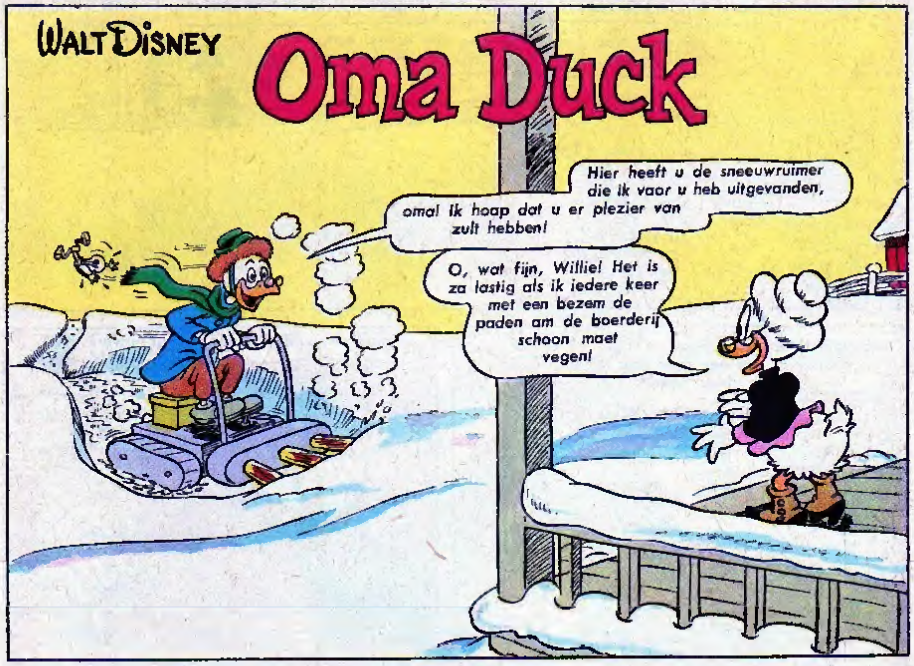

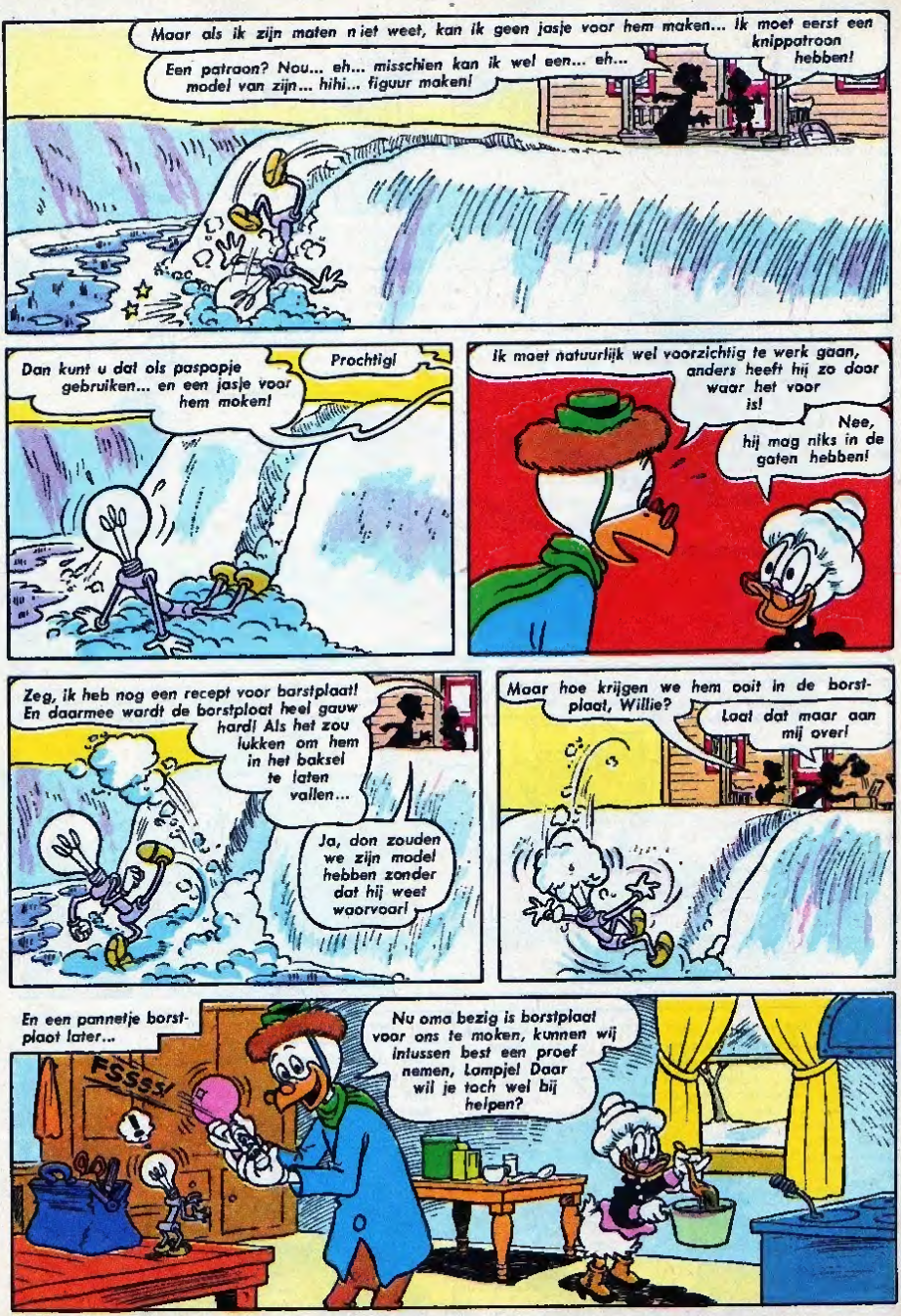
Maar als ik zijn maten niet weet, kan ik geen jasje voor hem maken... Ik moet eerst een knippatroon hebben!
Een patroon? Nou... eh... misschien kan ik wel een... eh... model van zijn... hihi... figuur maken!
Dan kunt u dat ols paspopje gebruiken... en een jasje voor hem maken!
Prachtig!
Ik moet natuurlijk wel voorzichtig te werk gaan, anders heeft hij zo door waar het voor is!
Nee, hij mag niks in de gaten hebben!
Zeg, ik heb nog een recept voor borstplaat! En daarmee wordt de borstploat heel gauw hard! Als het zou lukken om hem in het baksel te laten vallen...
Ja, don zouden we zijn model hebben zonder dat hij weet waorvoor!
Maar hoe krijgen we hem ooit in de borstplaat, Willie?
Laat dat maar aan mij over!
En een pannetje borstplaot later...
FSSSS!
Nu oma bezig is borstplaat voor ons te maken, kunnen wij intussen best een proef nemen, Lampje! Daar wil je toch wel bij helpen?

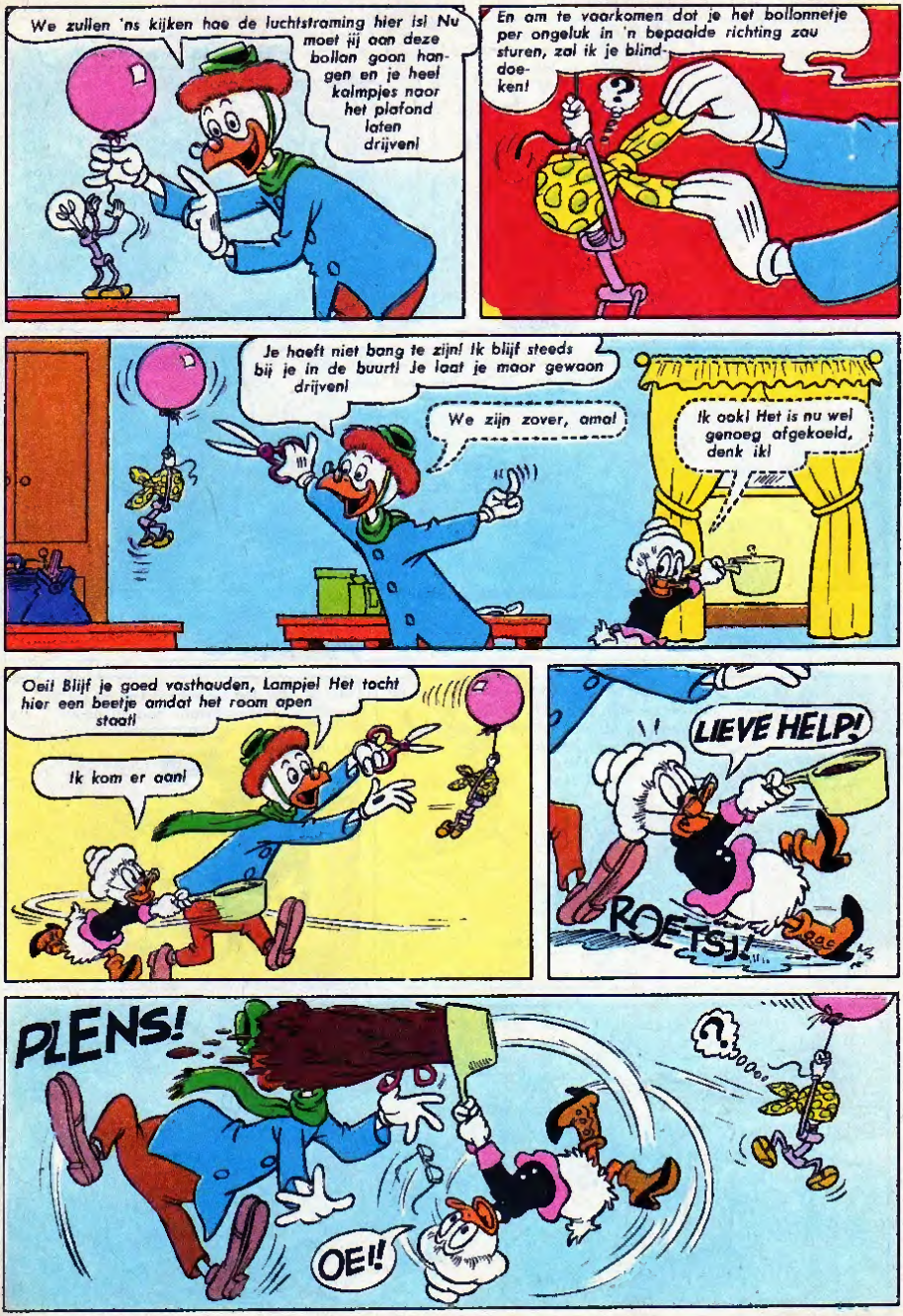
We zullen 'ns kijken hoe de luchtstraming hier is! Nu moet jij aan deze bollan goon hangen en je heel kalmpjes naar het plafond laten drijven!
En om te voorkomen dat je het bollonnetje per ongeluk in 'n bepaalde richting zou sturen, zal ik je blinddoeken!
Je hoeft niet bang te zijn! Ik blijf steeds bij je in de buurt! Je laat je maar gewoon drijven!
We zijn zover, ama!
Ik ook! Het is nu wel genoeg afgekoeld, denk ik!
Oei! Blijf je goed vasthouden, Lampje! Het tocht hier een beetje omdat het raam open staat!
Ik kom er aan!
LIEVE HELP!
ROETS!
PLENS!
OE!!

Het spijt me heel erg, Willie! De vloer is zo glad!
(Blaeb!) Doe de borstplaat vlug in de pan!
We hadden niet afgesproken dat u von mij een model moest maken!
Stt! Hij kon je horen!
Eh... ik bedoel dat hij misschien... lieve help! Waar is hij gebleven! Ik zie hem niet meer!
Dat raam, oma! Door de tocht is de ballon natuurlijk...
Ja, daar gaat-ie!
Oei! Hij drijft mee met de wind! En hij blijft zich natuurlijk vasthouden!
Als ik hem niet tegenhou, kan hij wel ik-weet-niet-waar terechtkomen!
Rij het slootje niet in, Willie!
Het ijs is niet betrouwbaar!
Lampje! Lampje! Ik kom er aan! Je kunt het touwtje wel laslaten!

Laat los! Laat los! Laat je maar in de sneeuw vallen!

Oei! Nee! Wacht! Het slootje!

SPLOESJ!

Oejoei! Het was niet de bedoeling dat dit zou gebeuren! Het enige dat ik van je hebben moet is een...

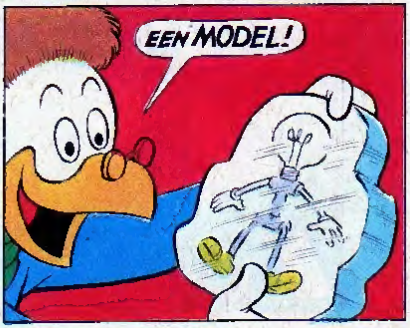
EEN MODEL!

Oma! Ik heb hem! Ik heb het! Ik heb alles wat ik hebben moet! Geef me vlug uw ijsprikker en smelt de borstplaat even voor me!
?

Alstublieft! Houdt u Lampje maar boven de kachel... hihi... dan zal ik zo gauw mogelijk een pasoopje voor u maken!
In dit ijs koelt de borstplaat zo af en wordt dan meteen hard!
Al gauw..
Ik heb het voor u, haor oma!
Gaeie grutjes! Daar gaat het popje aan gruzels!
Wat jammer! Maar je kunt er nog wel een maken!
Nee, dat kan niet! Het ijs is al bijna gesmolten! (Zucht!)
Ik ben bang dat we hem voor kerstmis geen warme kleertjes kunnen geven! Ik zou niet weten hoe!
Ik ook niet!
Maar op kerstmorgen...
Maar als wij hem geen van beiden kleertjes hebben gegeven wie dan wel?
Ik heb zo'n idee dat ik het weet... Wat zou je denken van het kerstmannetje!

VOOR de jongens was ik vroeger altijd „kleine Jantje". Ik was ook vrij klein en ben dat eigenlijk tot in mijn studententijd gebleven. Toen is er plotseling een flinke groei opgetreden en klom ik van 1,76 m tot 1,90 m, wat nu mijn lengte is. Toen ook is het met mijn hockeyspel snel hogerop gegaan, want voor die tijd kon ik me maar niet joamaken uit de middelmaat. Om eerlijk te zijn: ik heb zelfs een moeilijke beginperiode doorgemaakt met dat hockey. Ik was twee jaar toen ik met mijn ouders van Baarn naar Bilthoven verhuisde. Een kleine dreumes nog inderdaad, maar geloof maar dat hij zijn ogen voor de sport open had. Pa had bij Baarn niet onverdienstelijk tegen de bal getrapt en wilde van mij ook een goede voetballer maken. Hij leerde mij zo'n beetje de kneepjes van het vak en naarmate ik ouder werd, ontving ik meer lesjes.
En och, als jongen kwam het al heel gauw tot voetballen. Eerst op straat en later meer in schoolverband. Maar ik was in mijn hart helemaai niet zo'n voetballer. Mij trok hockey veel meer aan.

rotanstick tegen Gerard met een echte. Maar echt alleen als er geen andere jongens bij waren. Zo gauw we stemmen in de straat hoorden, moest ik mij met m'n rare stokkie, zoals Gerard zei, uit de voeten maken. Want hij wilde niet dat andere jongens dat vreemde schouwspel zagen. Diep in zijn hart hiesf het ook voor Gerard beneden zijn waardigheid om met zo'n rotanknuppeltje te moeten duelleren.
Mijn vader is nog een tijdje doorgegaan met zijn pogingen om van mij een goede voetballer te maken. Maar toen ik op het lyceum kwam, heeft hij het ten slotte toch maar opgegeven.
Ik mocht lid worden van SCHC en kreeg een echte stick.
Tot mijn studententijd waren de prestaties van „kleine Jantje" niet om over naar huis te schrijven. Maar daarna liep het anders.
Naarmate ik in lengte steeg, stegen ook mijn speicapaciteiten en ik bereikte de hoogste hockey-eer.
Van „kleine Jantje" met zijn rotanknuppeltje tot „grote Jan", aanvoerder van het Nederlands hockeyelftal.

ZO GING IK VAN START

De behendigheid om met zo'n stick de bal voort te drijven, oefende een grote aantrekkingskracht op mij uit. En bovendien: toen ik op de Evelingenschool in Bilthoven kwam, zaten Doorhout Mees, de latere keeper van SCHC, en Freddie Hooghiemstra, de latere international, in de zesde klas. Niet alleen daarom waren zij de grote jongens van de school. Zij hadden iets wat de andere jongens niet hadden: een echte hockeystick. Dat ding was elk uur van de dag in hun onmiddellijke omgeving. En niemand dan zij alleen mochten eraan komen. Dat prikte mij wel, moet ik zeggen. Maar ik had een sportieve vader, die het wel een beetje begreep. Op een dag greep hij een oude rotanstoel, trok er een stuk rotan uit en maakte daarvan voor mij een stick.

door JAN van GOOSWILLIGEN

Ik was de koning te rijk. Trots als een pauw trok ik met mijn stick naar school. Maar wie schetst mijn grote teleurstelling toen de jongens me hard begonnen uit te lachen. Nog erger: Hooghiemstra en Doorhout Mees gaven me duidelijk te kennen dat ik met zo'n raar ding echt niet met hen kon meespelen. Wat ik had was niet meer dan een ordinaire knuppel. En hoe had ik het in mijn hoofd gehaald om daarmee naar school te komen! Het was gewoon onwaardig. Een belediging voor de hockeysport! Ik ben afgedropen met mijn rotanstick.
De enige bij wie ik troost kon vinden, was mijn vader en.... Gerard Overdijkink, ook een latere international. Bij hem mocht ik met mijn „stick" in de tuin spelen.
We hielden dan een echte wedstrijd: ik met mijn

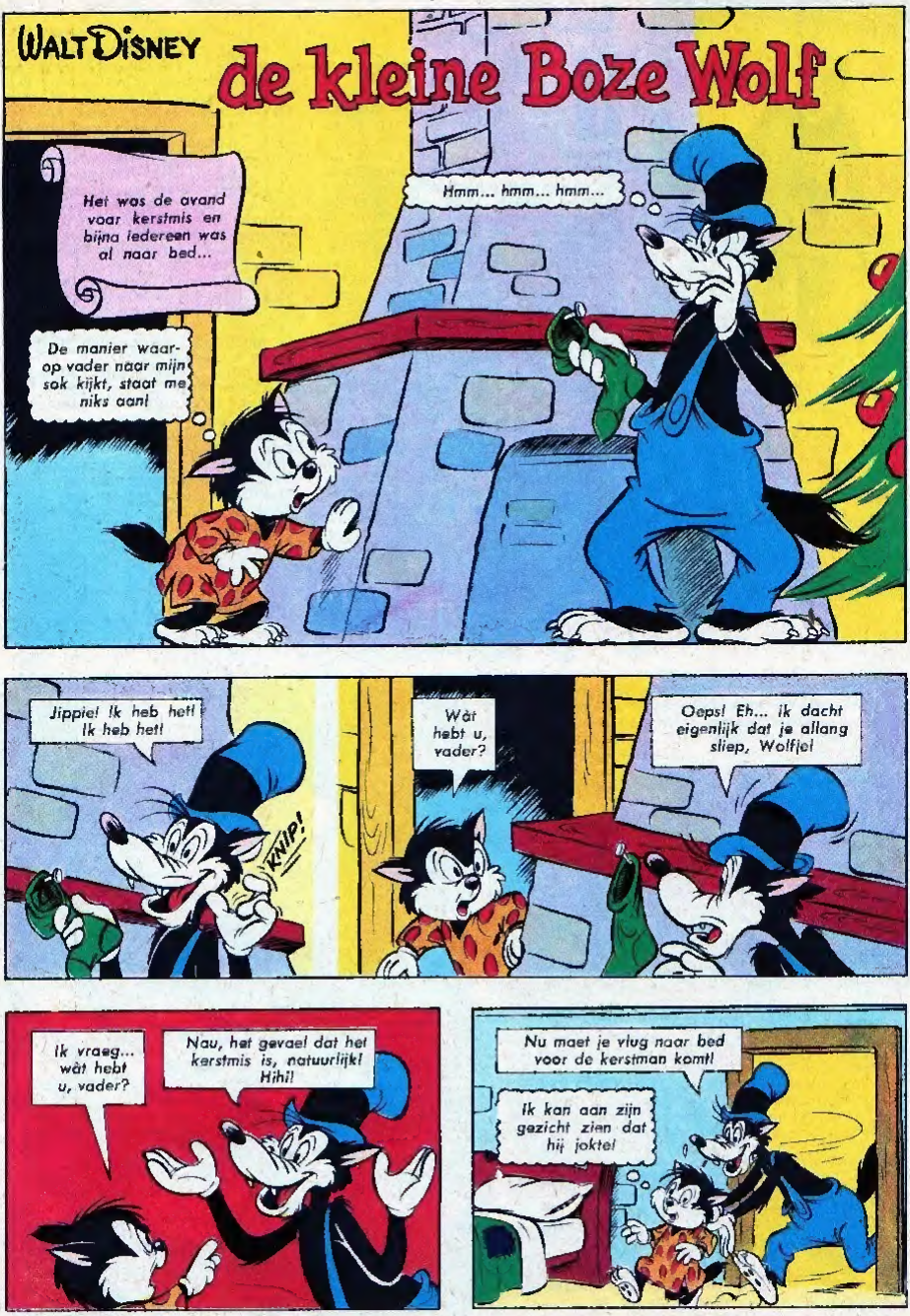
WALT DISNEY
de kleine Boze Wolf
Het was de avond voor kerstmis en bijna iedereen was al naar bed...
De manier waarop vader naar mijn sok kijkt, staat me niks aan!
Hmm... hmm... hmm...
Jippie! Ik heb het! Ik heb het!
KNIP!
Wat hebt u, vader?
Oeps! Eh... ik dacht eigenlijk dat je allang sliep, Wolfje!
Ik vraag... wat hebt u, vader?
Nou, het gevaet dat het kerstmis is, natuurlijk! Hihi!
Nu maet je vlug naar bed voor de kerstman komt!
Ik kan aan zijn gezicht zien dat hij joktet

Welterusten, Wolfie! Go maar lekker slopie slopie doen!
MMMP!
Wat doet hij toch overdreven! Hij heeft vast iets kwaads in de zin!
En hij fluit altijd zo, als hij in een ondeugende bui is!
Sjongejonge! Wat haar ik toch een hoop papier kroken!
KNERP!
KRINKEL!
RITSEL!
KREUK!
Ik ben wel heel erg nieuwsgierig!
Nee maar, kijk eens aan!
Vader is werkelijk in een kerststemming! Hij heeft een geschenk voor de kerstman!
JOHO! JOHO!
Grutjes! Daar is de kerstman!

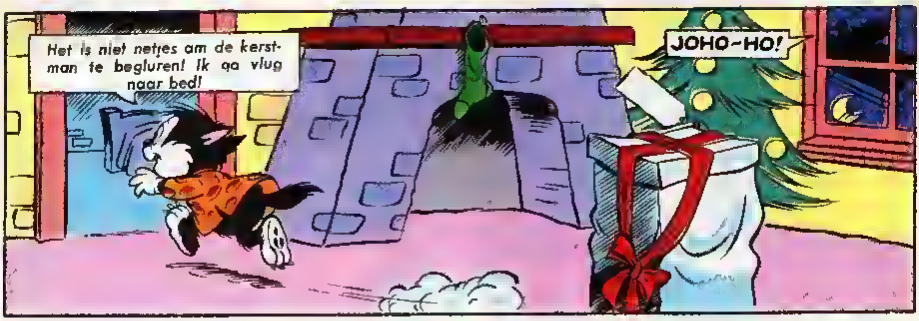
Het is niet netjes om de kerstman te begluren! Ik ga vlug naar bed!
JOHO-HO!

Ik haar hem al door de schoorsteen klimmen!
TINGEL TINGEL

Ik vraag me af waarom vader nog niet naar bed is!

Za vlieg ik rond van huis tot huis... jahahaha!
Nu gaat de kerstman naar het huis van de biggetjes!

Als hij daar vaders zware geschenk maar geen vaart verliest!

Hè, daar bedenk ik opeens dat vader geen geld heeft om cadeaus te kopen!

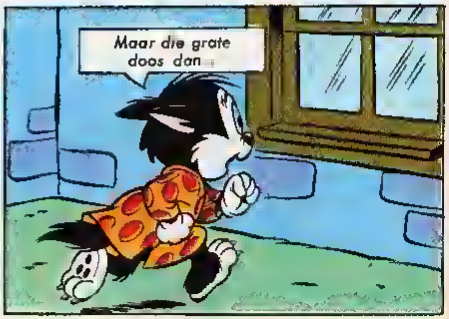
Maar die grote doos dan...

Oejoei! Dat was vost onze grote vuilnisdoos!
(Slik!) Nu heb ik op eens door waar vader zit!
Hij heeft zich verstopt in die doos zodat hij zonder ontdekt te worden bij de biggetjes in huis kan komen!
Mijn vriendjes verkeren in gevaar! Ik moet wat doen!
En intussen...
Joha... joho... 'k breng de biggetjes een cadeau!
Hihi... hihi... nu er vlug uit... een... twee... drie.
Mij mist de kerstman niet!
Nu zal ik hier blijven liggen tot het kerstmannetje eruit komt.. en dan... mmmmm.

De kleine boze wolf intussen...
Als ik door die hoge sneeuw moet lopen kom ik te laat!
Dit riviertje loopt langs het huis van de biggetjes... maar het slingert erg en dat duurt ook lang! Hmm...
Maar op mijn schaatsen ben ik in een wip bij mijn vriendjes!
JOHO-HO!
HIHI! HIHIHI!
Nee nee, vader! Laat dat!
Voorut, ga naar je bed, Walfje . je mag mijn plezier niet bederven!
Nu moet ik hem laten schrikken! Dat is mijn enige kans!

HELP! IK ZAK ER DOOR!

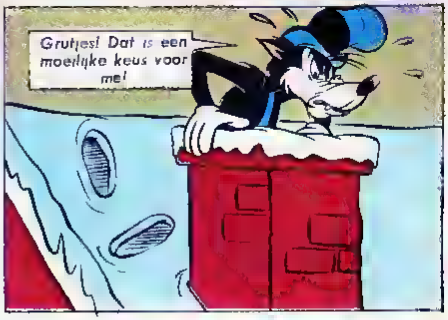
Grutjes! Dat is een moeilijke keus voor me!

Eigenlijk bent u helemaal niet zo slecht, vader!
Bah! Hou op met die lieve smoesjes!

HELP! RED ONS!
Dat zijn de stemmen van Wolfje en zijn vader!

W we kunnen ons niet verroeren van de kou!
Ik zal jullie er eens gauw uithalen!

Dan zal ik een lekkere warme deken om jullie heen slaan en dan gaan we met z'n allen bij het vuur zitten!

Dus...
Aardig van de big gefjes dat we hier mogen blijven, hè?

♪KOM LATEN WE ALLEN VROLIJK ZIJN...TRA-LA♪
Ja, maar de manier waarop ze mij in een deken hebben gestopt vind ik niet zo leuk!

Onze grote kers

Herken je ons alle negen?

stprijsvraag

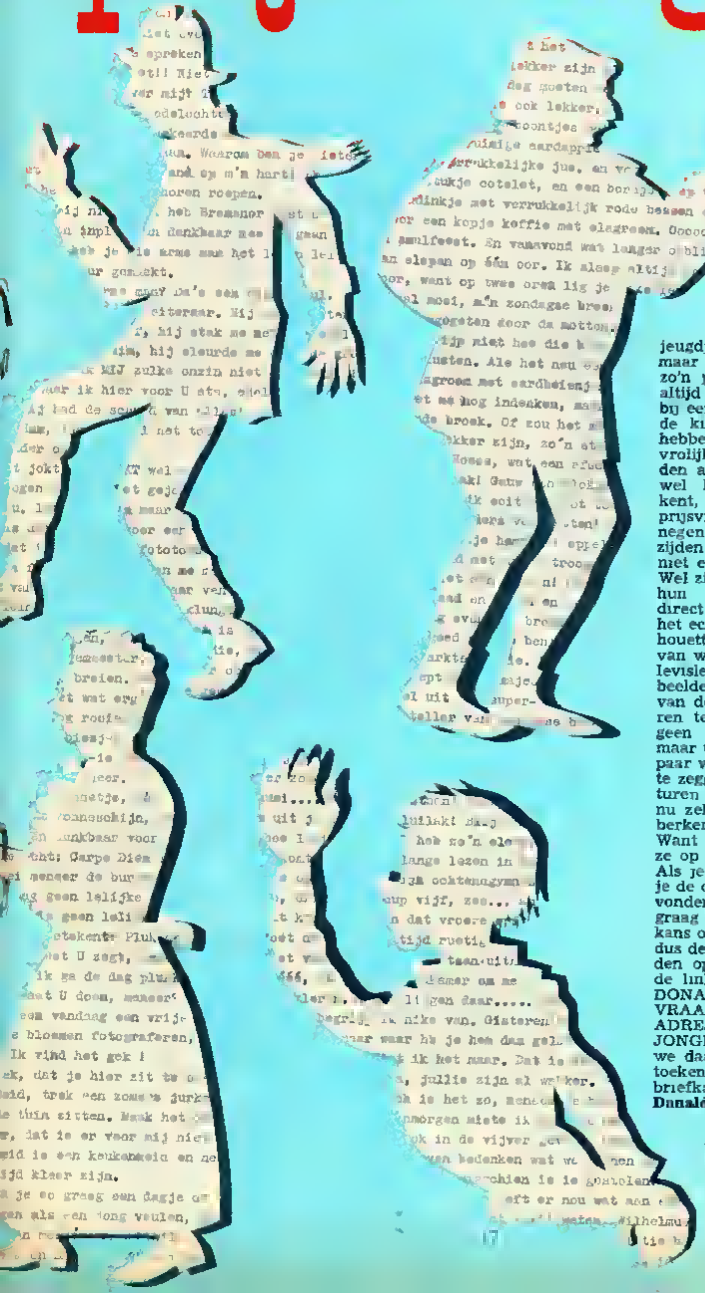

Kijk je dikwijls naar de programma's voor de jeugd die iedere woensdag- en zaterdagmiddag op de televisie komen? Misschien staat er bij jullie thuis een televisietoestel. Maar het kan ook zijn dat je in een van de vele buizen woont waar nog geen televisie is. Als dat zo is, heb je misschien toch veel naar de jeugdprogramma's gekeken. Er zullen maar weinig kinderen zijn die nog nooit zo'n programma gezien hebben. Er is altijd wel een gastvrij huis in de buurt, bij een vriendje of vriendinnetje, waar de kinderen die thuis geen televisie hebben, kunnen gaan kijken. In de vrolijke en spannende avonturen treden allerlei personen op die iedereen wel kent. Of niet? Als jij ze wel kent, kun je dat bewijzen door deze prijsvraag op te lossen. Wij hebben negen televisiefiguren op deze bladzijden afgebeeld. De namen noemen wij niet en wij laten ook geen foto's zien. Wel zie je hier hun omtrekken, oftewel hun silhouetten. Sommigen zul je direct herkennen, maar bij anderen is het echt niet zo gemakkelijk. In die silhouetten staan woorden en gedeelten van woorden die afkomstig zijn uit televisiespelen waarin de hierbij afgebeelde figuren 'n rol hebben. Het lezen van deze tekst kan je helpen de figuren te herkennen. Dikwijls zul je er geen touw aan kunnen vastknopen, maar toch vind je in elke tekst wel een paar woorden waardoor het mogelijk is te zeggen „Hé, dat gaat over de avonturen van ...." Die of die, dát moet je nu zelf ontdekken. Heb je de figuren herkend, dan komt het moeilijkste nog. Want onze vraag is: hoe heten ze zoals ze op het televisiescherm verschijnen? Als je daar achter bent gekomen, heb je de oplossing van deze prijsvraag gevonden. Je wint dan natuurlijk ook graag een prijs winnen. Om daar een kans op te maken, moet je je oplossing, dus de namen van deze figuren, inzenden op een BRIEFKAART. Schrijf in de linkerbovenhoek op de adreszijde: DONALD DUCK KERSTPRIJSVRAAG. Vermeld verder je NAAM, je ADRES, je LEEFTIJD en of je een JONGEN of MEISJE bent, dan kunnen we daar rekening mee houden bij het toekennen van de prijzen. Stuur je briefkaart vóór 6 januari 1964 naar **Donald Duck**, Postbus 792, **Amsterdam.**

De prachtige prijzen die er te winnen zijn, kun je vinden op blz. 25. Ook je vriendjes of vriendinnetjes kunnen aan deze prijsvraag meedoen, al zijn ze geen abonnee van **Donald Duck**. Allemaal veel succes!

13. VOLHOUDEN IS DE BOODSCHAP!

WAT ER GEBEURDE

Pipo logeert met Mammaloe en Petra bij Oma Tingeling in haar huisje op het kruispunt der Vier Windstreken. Er is een lastige meneer Humdrum, die iedere dag probeert het huisje van Oma te kopen en — als dat niet lukt — pogingen doet om het leven van de bewoners zuur te maken. Over de schutting in Oma's tuintje zijn doctor Frommel en een zeldzaam spuitdiertje komen aanwaaien. De uitvinder temt de Spoetel met een radio-stuurzendertje en samen met Pipo verjaagt hij Humdrum. Onderweg ziet Humdrum echter kans om het zendertje te veroveren en nu bestuurt hij de spuitende Spoetel en drijft Pipo en doctor Frommel voor zich uit — terug naar het huisje van Oma Tingeling.

Pipo en het Humdrum Gevaar!

DIT denkt meneer Humdrum: „Het gaat alles zeer prima! Ik ben baas van de Spoetel en ik heb een heerlijk plannetje om gebruik te maken van zijn machtige spuitkracht! Ik jaag die clown en die uitvinder voor me uit en als we bij het huisje zijn, laat ik de Spoetel net zolang door alle kieren en ramen naar binnen spuiten tot alle inwoners gevlucht zijn! Dan stap ik naar binnen en neem het huisje in mijn bezit, eindelijk krijg ik loon naar werken, volhouden is de boodschap!"

Humdrum drukt nog eens op een radioknopje, de Spoetel ontvangt het signaal en spuit een straal water in de richting van Pipo, die voor hem uitrent op zijn flapschoenen. Pipo denkt dit: „Sapperdeflap, dit gaat helemaal mis! Die akelige Humdrum wil natuurlijk terug naar het huisje voor een grote aanval met het Spoeteltje! Auw! Nou spuitle weer! Net in m'n hals! Wat moet ik doen! De weg is leeg en doctor Frommel heeft geen tijd om iets uit te vinden, hij moet vreselijk hard lopen met z'n korte beentjes! Rennen moeten we en ... Alle-knaltoeters, wie hebben we daar? Maar dat is ... daar zit ... Petra, m'n kind!" Zo is het precies, langs de weg zit Petra op een mijlpaaltje. Je moet niet denken dat ze zit te luieren, nee, ze leest in een dik boek. Op deze afstand kan Pipo juist de letters lezen die er op de omslag staan: „DIERKUNDE"!

Petra zit zo ingespannen te lezen, dat ze de komst van Pipo en doctor Frommel pas opmerkt als ze vlakbij zijn. „Papa Pipo!" roept ze dan, „wat fijn dat je daar eindelijk bent! Ik wou je even spreken!" — „Nu niet, Petra m'n kind," zegt Pipo. „We zijn bezig te vluchten voor de Spoetel, want dat meneertje Humdrum heeft de stuur-zender te pakken gekregen! Is het een fijn boek?"

geschreven door
WIM MEULDIJK
illustraties van
JAN WESSELING

Petra rent 'n eindje met haar vader mee, voor de Spoetel uit. „Papa Pipo!" hijgt ze, „ik zit niet zomaar te lezen ik heb in dit dierkundeboek net zolang gezocht tot ik iets zag staan over de Spoetel! Het is belangrijk, moet u horen!" Petra vertelt aan haar vader wat ze gelezen heeft over het zeldzame diertje en Pipo begint plotseling te grinniken „Het is prachtig Petra roept hij „Ren vooruit naar het huisje van oma haal wat we nodig hebben, en kom terug zo snel als een haasje!" Petra heeft het begrepen als een pijl uit een boog draaft ze weg — voor Pipo en de doctor uit in de richting van oma's huis „Was gaat das klend maken?" hijgt doctor Frommel „Moet zij de vrouw oma waar gaan schuwen?"

„Mis geraden," roept Pipo „Met waarschuwen schieten we niets op, oma zou ook niet weten wat ze beginnen moest tegen die spuitspoetel! Nee, Petra is een goed kind van mij, ze gebruikt haar denkhoofdje en we hebben een plan bedacht om de Spoetel tot staan te brengen en te zorgen dat meneer Humdrum niets meer te bevelen heeft! Zo is dat, let maar op, meneertje? Pas op, doorlopen, Humdrum laat de Spoetel weer waterspuiten!" Op een drafje vervolgt de zonderlinge optocht de weg steeds dichter naderen ze het huisje van oma Tingeling „Nog honderd meter," bromt meneer Humdrum, „dan zijn we er en dan sla ik mijn slag! De zege is aan mij! Met de Spoetel jaag ik iedereen het huis uit Wat een dag!" Hij huppelt een beetje van de voorpret ja, daar is het huisje al te zien en wie is dat he, het kind van de clown, ze komt hen tegemoet ren nen Wat heeft ze in haar hand? Hela, dat is brutaal ze rent langs doctor Frommel en langs haar papa Pipo heen ze komt recht op de Spoetel af' „Zeer brutaal!" gromt Humdrum. „Het eigenwijze wicht moet een afstraffing hebben, ze gedraagt zich heel oneerbiedig! Dáár!" Humdrum drukt op een radioknop, het sein om te spuiten gaat weer naar de Spoetel, maar hij spuit niet! Zenuwachtig drukt Humdrum nu ook op de andere knoppen Is er iets stuk? Pipo is blijven staan en heeft zich omgedraaid om te zien of de list werkt die Petra en hij verzonnen hebben Petra is ondertussen al vlak bij de Spoetel gekomen, ze steekt haar handen al naar hem uit in die handen heeft ze iets Iets waardoor de Spoetel niet meer aan spuiten denkt het diertje begint verheugde piepgeluiden te maken en hapt dan in de meloen die Petra meegebracht heeft „Jipsekeejoepie!" roept Pipo, terwijl Mammaloe en oma Tingeling uit het huisje komen rennen, „'t is gelukt! De Spoetel is ongevaarlijk, hij eet uit het handje, kijk maar! Petra had in het dierkundeboek opgezocht wat Spoetels graag eten en het klopt precies, hij is dol op watermeloen, hoor hem eens smakken!"

Meneer Humdrum tilt het zendertje van zijn schouders en smijt het met een luid gerinkel kapot tegen een boom „Waardeloos prutsding!" brult hij „Lorreboel, rommeltroep! Men kan er niet eens een Spoetel tje mee in bedwang houden! Weg met dat snertding!" Pipo begint te grinniken „Ja hebt weer verloren, maneertje Humdrum! Het is je niet gelukt om ons uit het huis te jagen en Verder praten kan Pipo niet, want opeens vliegt er een levensgrote gloeiende kogel langs hem heen Zo lijkt 't tenminste! In werkelijkheid is het doctor Frommel In het gewone leven is dat zo'n lief goedhartig meneertje maar één keer per jaar maakt hij zich kwaad en dan is het meteen verschrikkelijk ook! Ohoh, wat is die uitvinder woedend! Met zijn vuisten draalend suist doctor Frommel in de richting van Humdrum, kruisend slaat hij erop los, zijn ogen knijpt hij dicht van woede! Dat is een geluk voor meneer Humdrum, want daardoor vergist de uitvinder zich een klein beetje in de richting en daardoor slaat hij nu niet los op het nette pak van Humdrum maar op de schors van de lindeboom, waartegen Humdrum het radiozendertje kapot sloeg! „Daar oend daar!" brult Frommel. „En hier! Klaps! Pats, reng boem!" De stukken schors vliegen in het rond, maar meneer Humdrum rent weg jammerend en kwaad! Pipo pakt doctor Frommel bij zijn jasje „Kom mee, doctor," zegt hij „De strijd is voorbij, we hebben gewonnen, je mag Petra wel bedanken!" Maar doctor Frommel hoort Pipo niet eens! Terwijl ze hem met z'n allen terugdragen naar het huis van oma, blijft hij met zijn vuisten maaien en kopstoten uitdelen tegen onzichtbare tegenstanders!

Oma Tingeling vindt het bater om doctor Frommel zolang in 't schuurtje op te sluiten, ze horen hem nog wel twee uur lang met zijn vuisten bonken en schreeuwen, dan is zijn woede-aanval over En als Pipo door een kiertje gluurt, ziet hij dat de goede uitvinder in slaap is gevallen Petra speelt fijn met de Spoetel, ze zijn de beste maatjes! „Ziezo" zegt Pipo na het eten, „dat was dus het avontuur met de Spoetel! Ik ga doctor Frommel wakker maken, hem 'n bordje pap brengen en hem vertellen dat we nu wel nooit meer last van Humdrum zullen hebben!" Maar dat is fout geradan! Op datzelfde ogenblik staat meneer Humdrum in zijn winkel in het dorp een kan petroleum te vullen Een grote doos met lucifers steekt uit zijn zak „Dit is 't einde," gromt hij „Jarenlang heb ik op een keurige manier geprobeerd om oma's huisje te veroveren Als zij niet wil, zal zij het zelf ook niet meer hebben "

Volgende week.
DE VRIJWILLIGE BRANDWEER!

WALT DISNEY

Knabbel en Babbel

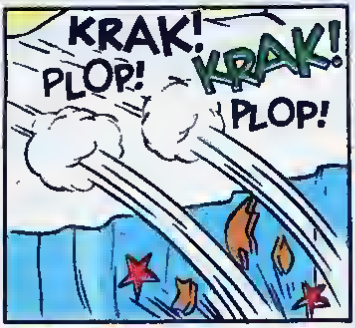

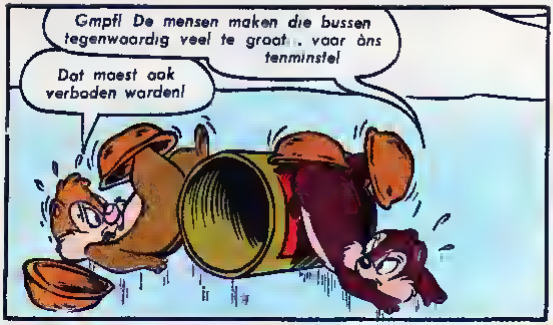
Gmpf! De mensen maken die bussen tegenwoordig veel te groot voor ons tenminste!
Dat moest ook verboden worden!

Wat zullen we nu gaan doen?
Wat vind je van sleeën?

Geen stoepen, alleen maar heuvels!
Hier hebben we de ruimte!

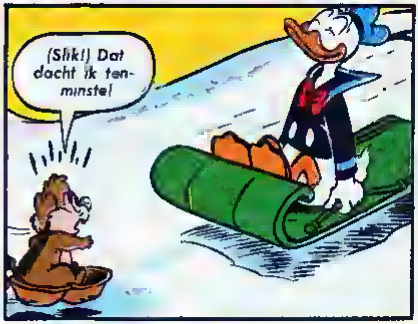
(Slik!) Dat dacht ik tenminste!

ZWOMP!

Die vervelende bobsleeën... wat een uitvinding!
Hadden ze ook moeten verbieden!

Hmm... weet je wat ik denk? Misschien ligt het helemaal niet aan de makers van bussen en sleeën, maar aan ons zelf!
O ja? Dat weet ik nog zo net niet!

In ieder geval, ik wil graag wintersporten
Wat nu?
Ik geloof dat dáár de oplossing is!

Lindie, de vliegende eekhoorn, vliegt over alles heen, zie je dat?
Ja, maar hij kan al vliegen van zijn geboorte af aan! En wij nu eenmaal niet!
En we zullen het nooit leren ook, Knob bel!
Dat zeg jij! Ik weet wat!
Ik zal een boodschapje roepen naar Zilverster! Misschien wil ze ons wel helpen!
ZILVERSTER
En een paar minuten later...
TINGEL! TINGEL!
Oh! Zilverster heeft onze boodschap gehoord!
Wat denk je, Zilverster? Zou het je lukken om ons te laten vliegen?
TINGEL! TANGEL!
Jo! Ze bestrooit ons met een soort tover poeder!
Grutjes! Zou dat alles zijn?
Woei! Ja, hoor! Het helpt!
Heel erg bedankt, Zilverster!
TINGEL!

Dus...
Als we nu bij een schoongeveegd paadje komen hoeven we alleen maar...

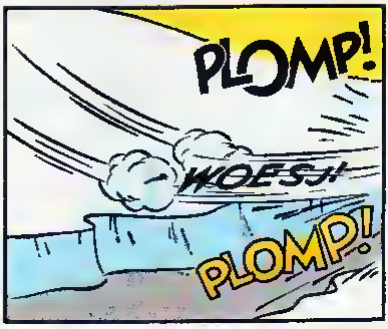
PLOMP!
WOESJ!
PLOMP!

Oei! We zijn te ver gevlogen, denk ik!
Ik dacht juist niet ver genoeg!

Nu zullen we goon sleeen!

Dat hek kunnen we ook best overvliegen!
En er is geen sneeuwpop te zien!

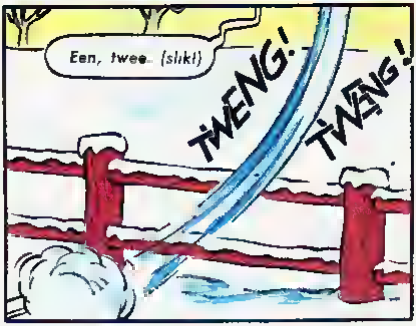
Een, twee... (slik!)
TWENG!
TWENG!

We zitten in de boot... eh... boom!
Grutjes! Als je vliegt moet je wel voor alles op je hoede zijn!

Zullen we schootsen?
Ja! De vijver is groot en glad zonder bomen!

Als we middenop terechtkamen kon er niks gebeuren!
KREKS!
Jo, dat hadden we gedacht!
PLONS!
Weer mis! We zijn veel te vlug geland en... te diep!
Brrr... wat koud!
Als ik over die schoorsteen vlieg ben ik za droog!
Au! Ik kon helemaal niet meer vliegen!
Het water heeft de poeder ofgespoeld!
BOINK!
Misschien is het za toch maar beter! Vliegen is ook niet alles, vind ik!
(Zucht!) Wat moeten we nu van de winter doen?
Hmm... die beer daar brengt me op een idee!
ZZZZ!
Wil je een wintersloop houden?
Welnee! Hoe kom je er bij? Net nu we zo'n fijne glijbaan hebben zeker!
Z

ditjes en datjes van Donald Duck

HEB JE DIE AL?

Het honderdjarig bestaan van het Internationale Rode Kruis is er de aanleiding toe geweest dat in eenendertig landen speciale postzegels ter gelegenheid van dit feit werden uitgegeven Ook in Nederland kwam een serie van vier stuks uit, waarvan de eerste zegels in augustus van dit jaar aan boord van het hospitaalschip J. Henry Dunant werden verkocht De Belgische parallel lopende serie verscheen op 30 september 1963.
Hierop staan bijzonder fraaie beelden van het gezin van Prins Albert (de broer van Koning Boudewijn) en Prinses Paola. Prins Albert is namelijk de voorzitter van het Belgische Rode Kruis Op de zegel van 3 fr staat het hele gezin (hiervan zijn twee verschillend gekleurde uitgaven), op de 2½- en 6 francszegel Prinses Paola en Prins Albert ieder afzonderlijk en verder nog een zegel met Prins Filip (de oudste telg) erop en een met Prinses Astrid
Ten slotte Prinses Paola met de kleine Prinses Astrid op de arm. Dat is de zegel die we hier afbeelden.

GROOTSTE KERSTBOOM

Ten noorden van San Francisco staat midden in een groot woud een enorme denneboom Men zegt dat dit de grootste kerstboom ter wereld is Zijn ouderdom wordt op 2000 tot 2500 jaar geschat Ieder jaar in de kerstnacht komen de mensen van honderden kilometers uit de omtrek naar deze boom toe Ze kijken naar de ontelbare lichtjes, die de bosarbeiders door middel van halsbrekende toeren tot bijna boven in de boom hebben bevestigd en zingen gezamenlijk kerstliederen

DE PRIJZEN VAN ONZE KERSTPRIJSVRAAG!

EERSTE PRIJS

Voor de jongens
von 6 t/m 10 jaar:
EEN PRACHTIGE ELEKTRISCHE TREIN

Voor de jongens
van 11 t/m 15 jaar:
EEN AUTORACE-SPEL

Voor de meisjes
van 6 t/m 10 jaar:
EEN SIERLIJK HORLOGE

Voor de meisjes
van 11 t/m 15 jaar:
EEN WANDBUREAUTJE

TWEEDE PRIJS

Voor 2 jongens
von 6 t/m 10 jaar
EEN STOOMMACHINE MET TOEBEHOREN

Voor 2 jongens
von 11 t/m 15 jaar:
EEN RADIOBOUWDOOS

Voor 2 meisjes
van 6 t/m 10 jaar:
EEN POPPENHUIS MET POPJES

Voor 2 meisjes
van 11 t/m 15 jaar
EEN REISWEKKERTJE

DERDE PRIJS

Voor 10 jongens
van 6 t/m 10 jaar:
EEN BOUWDOOS

Voor 10 jongens
van 11 t/m 15 jaar:
EEN TAFELTENNISSPEL

Voor 10 meisjes
van 6 t/m 10 jaar:
EEN WEEFDOOS

Voor 10 meisjes
van 11 t/m 15 jaar:
EEN LUXUEUZE SCHRIJFMAP

Bovendien liggen er op jullie te wachten 50 foto- en poëziealbums, 50 dozen kleurpotloden, 50 legpuzzels, 50 kruiswoordspelletjes, 100 boeken

Geschreven door
JOOP TERMOS,
geïllustreerd door GERARD VAN STRAATEN

ALLEEN Voor EEN

Het vakantiegeld dat de eersteklassers van de muloschool te Ryndam hebben verdiend voor hun klasgenoot Paul Verkerk, die bijna van een ongeluk is hersteld, is gestolen uit de kast in de leraarskamer. Hetty Bron heeft de dief bij de school gezien en heeft ontdekt dat hij een merkwaardige gewoonte bezit: hij breekt alle door hem afgestreken lucifers doormidden. Onder leiding van de sportleraar, meneer Veldman, ondernemen de leerlingen een speurtocht naar de dief. Hetty meent op straat de dief te herkennen. Met meneer Veldman en een rechercheur bezoekt zij het hotel waarin de verdachte man verdwenen is. De rechercheur neemt hem een verhoor af ...

„WAAR bevond u zich vier dagen geleden?" vroeg de rechercheur en keek de man doordringend aan. Die vraag verraste de zeeman volkomen. „Wablief?" stamelde hij. De rechercheur herhaalde geduldig zijn vraag, waarna de zeeman de pet van zijn hoofd nam, met twee vingers in zijn krullerige haardos wroette en traag antwoordde: „Vier dagen geleden ... nou meneer, dat is een moeilijke vraag hoor."

„Net wat ik dacht ... hij durft geen antwoord te geven ... natuurlijk is hij de dief," mompelde Hetty. „Een moeilijke vraag, hoezo?" informeerde de rechercheur. „Omdat ik er het scheepsjournaal van de kapitein van m n schuit op na zou moeten slaan," zei de man. „Misschien voeren we door de Golf van Biscaje, misschien door de Atlantische Oceaan. Ik weet het echt niet."

Hetty schrok bevig. Dus de zeeman bevond zich vier dagen geleden nog in volle zee ... Sprak hij de waarheid? Had ze zich vergist? Dat zou een ramp zijn. De rechercheur bladerde nogmaals door het monsterboekje van de zeeman. Hij zocht ditmaal naar de datum waarop de zeeman had afgemonsterd. „Ja, ik zie het," mompelde de rechercheur, „u monsterde eergisteren af van de Westerkruis." „En nou zou ik wel 'es willen weten waar al die vragen toe dienen," zei de zeeman. „Is er soms iets gebeurd aan boord van de Westerkruis?" „Nee, nee, ik ben alleen maar bezig aan een routine-onderzoek. Het is een alledaagse controle van papieren," verklaarde de rechercheur, maar dit vage antwoord stelde de zeeman geenszins tevreden. „Zo, is het alleen maar een routine-onderzoek en waarom wilde u dan weten waar ik mij vier dagen geleden bevond?" vroeg hij. De rechercheur trok een pijnlijk gezicht. „U moet niet kwaad worden, maar de jongedame daar — de rechercheur wees naar Hetty — dacht in u een dief te herkennen, die vier dagen geleden in haar school een inbraak heeft gepleegd." De zeeman werd rood van nijd. „Ik een dief?" gromde hij. „Da's belemaal prachtig! Waar haalt dat wicht 't idee vandaan? Ik ben geen brave jongen, maar mijn handen naar andermans spullen uitsteken wat een beledi..."

Hetty had op slag diep in de grond willen verdwijnen; ze voelde zich ellendig. De zeeman keek haar woedend aan, de blikken van de rechercheur en meneer Veldman waren verwijtend. Meneer Veldman schoof haar in de richting van de zeeman en zei: „Vooruit Hetty, bied hem onmiddellijk je verontschuldigingen aan!" Hetty liep schoorvoetend op de zeeman toe, bleef voor hem staan, stak haar rechterhand uit en zei: „Meneer, neemt u me niet kwalijk, alstublieft. Ik heb er zo'n spijt van, maar u leek echt een beetje op de dief. Hij had net zulke brede schouders als u en hij heeft het vakantiegeld van Paul Verkerk gestolen en dat is zo gemeen ..." Plotseling grijnsde de zeeman. „'t Is best hoor," bromde hij goedmoedig. „Ik ben niet kwaad meer. Maar je moet voortaan toch beter uitkijken. 't Is helemaal geen pretje om voor een dief te worden aangezien." De rechercheur gaf de zeeman diens papieren terug. „Is het onderzoek nu achter de rug?" vroeg hij met een knipoog aan de recherche ur. „Nou mensen, het beste," riep hij daarna joviaal terwijl hij naar buiten liep.

„Wel, mijn bulp is verder natuurlijk niet nodig," zei de rechercheur spottend en ook hij verdween naar de deur. Juist voor hij naar buiten stapte, keerde de rechercheur zich nog eens om: keek Hetty aan en zei: „Hopelijk laat je me geen tweede keer voor een vals alarm door de stad sjouwen ..."

„Nee, nee, vast niet meneer," riep Hetty hem met een beverige stem na.

„Kom, wij kunnen nu ook wel vertrekken," zei meneer Veldman en hij voerde Hetty mee naar de straat. Naast elkaar liepen de sportleraar en het meisje in de richting van de school. „Hetty beloof me voortaan je fantasie niet zo op hol te laten slaan," zei meneer Veldman.

„Ja meneer, ik beloof het ... Ik beloof het met de hand op mijn hart," zei Hetty plechtig. Ze voelde zich diep ongelukkig. Hoe had ze zo dom kunnen zijn. Ze beet zich krampachtig op de lippen om haar tranen te bedwingen. Meneer Veldman legde zijn hand op Hetty's donkere haardos. Hij begreep dat zij zich wanhopig moest voelen. „Nou, laten we het maar zo snel mogelijk vergeten," zei hij goedig.

„Ik zal het nooit kunnen vergeten," snikte Hetty opeens. „Die zeeman was zo boos ... ik kon het me best begrijpen ..."

Toen ze bij de school aankwamen had Hetty haar tranen gedroogd. De eersteklassers stormden op meneer Veldman en haar toe. Ze overstelpten Hetty met vragen. Meneer Veldman hief bezweerend zijn handen omhoog. „Het was een vals alarm. Hetty heeft zich vergist ... verdere uitleg is niet nodig," zei hij. De eersteklassers voelden zich hevig teleurgesteld. Was er dan niets gebeurd? Ze keken naar Hetty, zagen haar rode ogen en beteuterde gezicht en begrepen alles. Hetty had zich natuurlijk weer vergist, ze had zich verbeeld de dief te zien. Bij het zien van haar droevige gezicht kregen de anderen medelijden met haar. Ze konden maar beter geen verdere vragen meer stellen ... Meneer Veldman nam weer het woord. „Wat zijn jullie plannen voor

ALLEN Voor EEN

vanmiddag?" vroeg hij. „Mijn groep gaat naar het circus, we hebben vrijkaartjes," zei Wim Laarmans. „Juist die vrijkaartjes hebben jullie van die baardige man gekregen. Ik was het alweer vergeten. Ik hoop dat jullie veel plezier beleven. En het lijkt mij beter, dat de anderen vanmiddag niet op speurtocht gaan. Rusten jullie maar eens uit van alle avonturen. De boog kan niet altijd gespannen zijn. Ga voetballen of zwemmen, morgenochtend kunnen jullie dan weer bij elkaar komen om verder te speuren. Pieter, denk erom, dat jij je groep onder de twee andere groepen verdeelt. Ik ben die vechtpartij niet vergeten," zei meneer Veldman. De jongen keek stip, eigenlijk had hij erop gehoopt dat de sportleraar niet meer op die vechtpartij zou terugkomen. Wim Laarmans maakte een afspraak met zijn groep om 's middags voor de circustent bij elkaar te komen en daarna trokken de leerlingen huiswaarts.

Pieter liep met een somber gezicht door de straten van Rijndam. Zijn hond Hector wilde met hem spelen, maar Pieter schonk geen aandacht aan zijn hond. Hij liep met gebogen hoofd sjokkend naar huis.

„Hé Pieter, ben je zoek je naar verloren dubbeltjes?" schalde opeens een jongensstem. Pieter keek op en zag Hans de Kloet, een leerling van de hbs. De leerlingen van de mulo kenden de meeste hbs'ers wel, de scholen lagen dicht bij elkaar, de jongens voetbalden tegen elkaar en soms hielden ze „veldslagen', ondanks de straffen die daar altijd op volgden. „Hallo," zei Pieter nors tegen Hans de Kloet, die naast hem ging lopen en druk begon te praten.

„Zeg Pieter, je trekt een gezicht als een oorwurm, ben je blijven zitten?" „Néé," zei Pieter kortaf.

„Zeg," ging Hans voort, „ik zag je gisteren met een grote groep jongens en meisjes door de stad dwalen, jullie trokken het havengebied binnen en jullie keken voortdurend naar de grond. Wat voor spel speelden jullie?" wilde hij weten.

„Oh, niks bijzonders," mompelde Pieter. Maar zo gemakkelijk kwam hij niet van de nieuwsgierige Hans af. „Doe niet zo flauw joh, je kunt me toch wel vertellen met wat voor spel jullie bezig waren. Man ik verveel me een aap, ik zou best mee willen doen . . ." drong Hans de Kloet aan. „Je kunt niet meespelen," weerde Pieter hem af. Hoe kon hij die vervelende Hans kwijt raken? „Laat me toch met rust, ik loop liever alleen," grauwde hij nijdig. „Tut tut! Een toontje lager mag ook. Varveelt mijn gezelschap je soms? Ook al goed ik zal wel verdwijnen. Maar éérst moet ik weten wat jullie met z'n allen in de stad uitspookten."

„Dat gaat je geen snars aan," gromde Pieter. „Als je het niet vertelt, kun je nog lang van mijn aanwezigheid genieten," tartte Hans de Kloet hem. Pieter balde zijn vuisten, hij zou die Hans best een stevig pak slaag willen geven. Maar hij bedacht zich. Met de kracht van Hans viel niet te spotten. Hij moest hem dus op een andere manier kwijt zien te raken. Maar hoe? Hij kon hem niet over hun speurtocht vertellen. Als hij Hans nu eens wat wijsmaakte, dan was hij van hem af.

„Nou, wat voor spel was dat?" vroeg Hans weer.

„Spoorzoekertje," vertelde Pieter en hij moest even grinniken om die mooie vondst. Per slot zochten ze werkelijk naar sporen. „Spoorzoekertje? Vreemd hoor," verbaasde Hans zich. „Ik liep een paar honderd meter achter jullie aan. Jullie keken wel almaar naar de grond, maar ik heb toch nergens sporen gezien. En zonder sporen kun je niet spoorzoeken."

„We gebruiken heel bijzondere sporen," verklaarde Pieter.

„Wat voor sporen?" vroeg Hans onmiddellijk. „Nou eh . . . gebroken lucifers," vertelde Pietar hem. „Asjemenou, gebroken lucifers als sporen, leuk idee zeg. Zoiets heb ik nog nooit gehoord. Zeg Pieter wanneer gaan jullie weer spoorzoeken?" vroeg Hans. „Oh . . . morgenochtend," antwoordde Pieter. „Mag ik meespelen?" bleef Hans aandringen. „Néé, jongens van andere scholen mogen niet meedoen," zei Pieter haastig. „Waarom niet? We voetballen toch ook met elkaar? Ik begrijp niet waarom ik niet mee zou kunnen doen." vond Hans. „Je hoeft het ook niet te begrijpen en hoepel nu gauw op," gromde Pieter. Even leek het erop of Hans wilde vechten, maar hij keek naar Hector en durfde niet. „Mannetje dat klierige gedoe gaat me vervelen. Ja zult er nog wel van lusten, daar kun je vast op rekenen," zei Hans. „Laat me niet lachen," waren Pieters afscheidswoorden. Pieter sjokte verder naar huis. Eigenlijk had hij spijt van zijn verhaal aan Hans. Nou ja, hij had hem toch niet de werkelijke reden van hun speurtocht verteld. En over die wraakplannen van Hans moest hij zich maar niet al te druk maken.

Hans de Kloet liep langzaam door de stad. Hij peinsde over de wraak die hij Pieter beloofd had. Hij moest zich terdege wreken. Maar hoe? Pieter opwachten en hem een pak slag geven als de hond niet bij hem was? Nee hij moest een beter plan verzinnen. Een plan waarmee hij niet alleen Pieter maar ook die andere luii van de mulo zou kunnen treffen. Hans liep 't stadspark binnen en ging op een bank zitten. Hij dacht diep na. „Ja! Ik weet het . . . Daar krijg ik ze fijn mee te pakken!" riep hij opeens uit.

Wat voor wraakplannen heeft Hans opgevat? Zal hij de hele speurtocht in de war sturen? Het is niet te hopen voor de vrienden van Paul . . .

HEER BOMMEL en de AAGJES
Heer Bommel is gearresteerd omdat hij de Aagjes uit de doos heeft laten ontsnappen. Nu blijkt hem dat deze lastige diertjes ook weleens nuttig kunnen zijn.
Is de kust vrij, jonge vriend?
Ja, heer Ollie. De agenten hebben het veel te druk met de Aagjes om op u te letten.
Eindelijk pakt de politie deze zaak verstandig aan. Dit is beter dan 't opsluiten van een heer!
Hm! Ik geloof niet dat ze hier veel mee zullen bereiken...
HOERA!
Gelukt! Ik heb er een paar gevangen!
W-w-watte?!

Ach!
Ook de politie faalt!...
Nee meneer! De politie faalt nooit of te nimmer! We hebben nog 'n commissaris en die zit niet stil!
Inderdaad! Bulle Bas zat niet stil.
Kom dan, Aagjes! Lekker krentenbrood! Lekkere haning! Kom don!
Ach, het helpt niets. Wat heb je ook aan 'n vol als je geen goed lokaas hebt?
Het ligt anders niet aan mijn haning, commissaris. Die is van eerste-klas kwaliteit. Maar laten we het nog even met mijn overheerlijke botersprits proberen!
Doe jij dan toch eens iets, Tom Poes. Verzin 'n list en...
??It Hij is weg... Verdwenen! Ach, za is de jeugd. Als je ze nodig hebt, zoeken ze hun eigen pleziertjes.

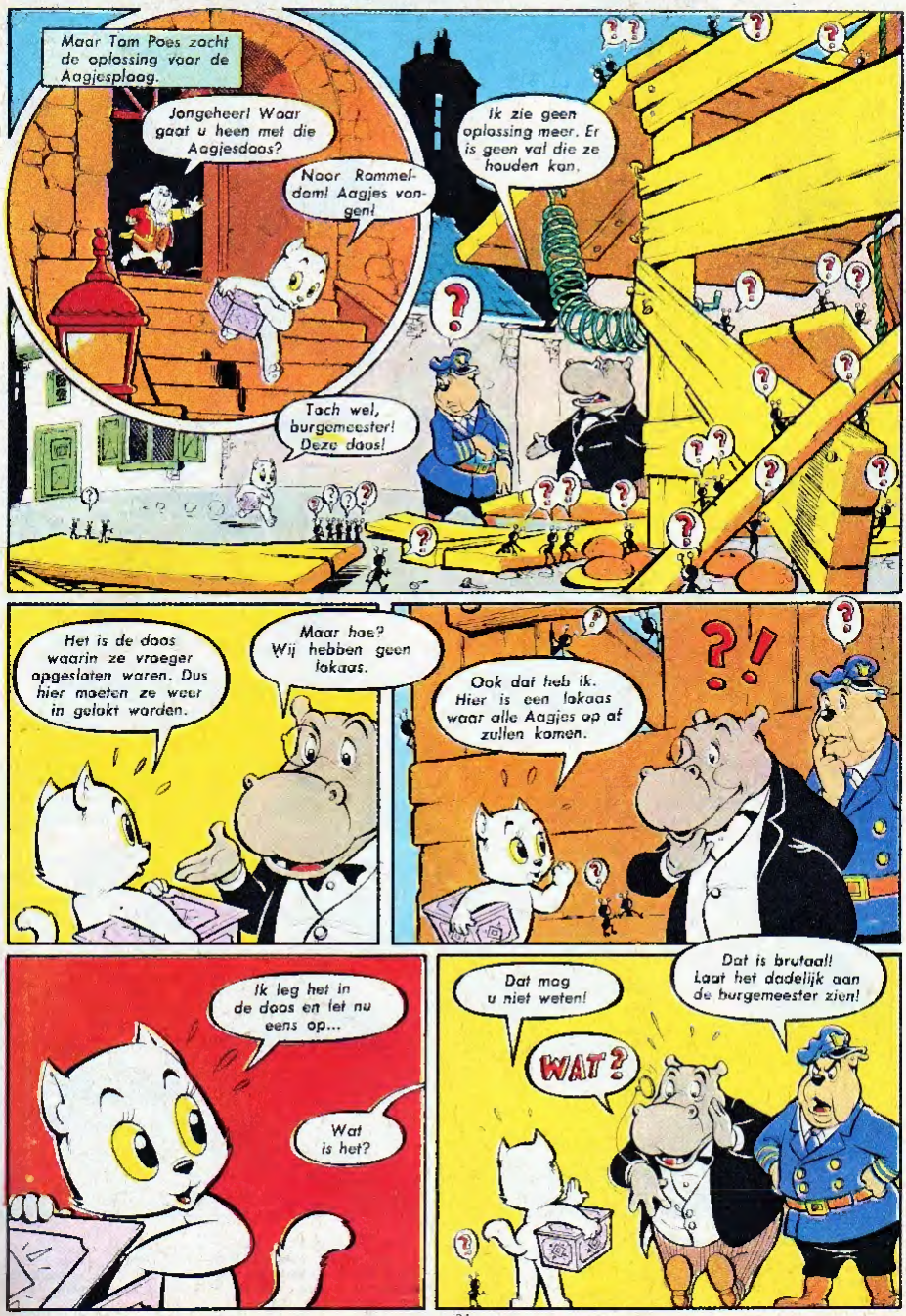
Maar Tom Poes zocht de oplossing voor de Aagjesplaag.
Jongeheer! Waar gaat u heen met die Aagjesdoos?
Naar Rammeldam! Aagjes vangen!
Ik zie geen oplossing meer. Er is geen val die ze houden kan.
Tach wel, burgemeester! Deze doos!
Het is de doos waarin ze vroeger opgesloten waren. Dus hier moeten ze weer in gelokt worden.
Maar hoe? Wij hebben geen lokaas.
Ook dat heb ik. Hier is een lokaas waar alle Aagjes op af zullen komen.
Ik leg het in de doos en let nu eens op...
Wat is het?
Dat mag u niet weten!
WAT?
Dat is brutaal! Laat het dadelijk aan de burgemeester zien!

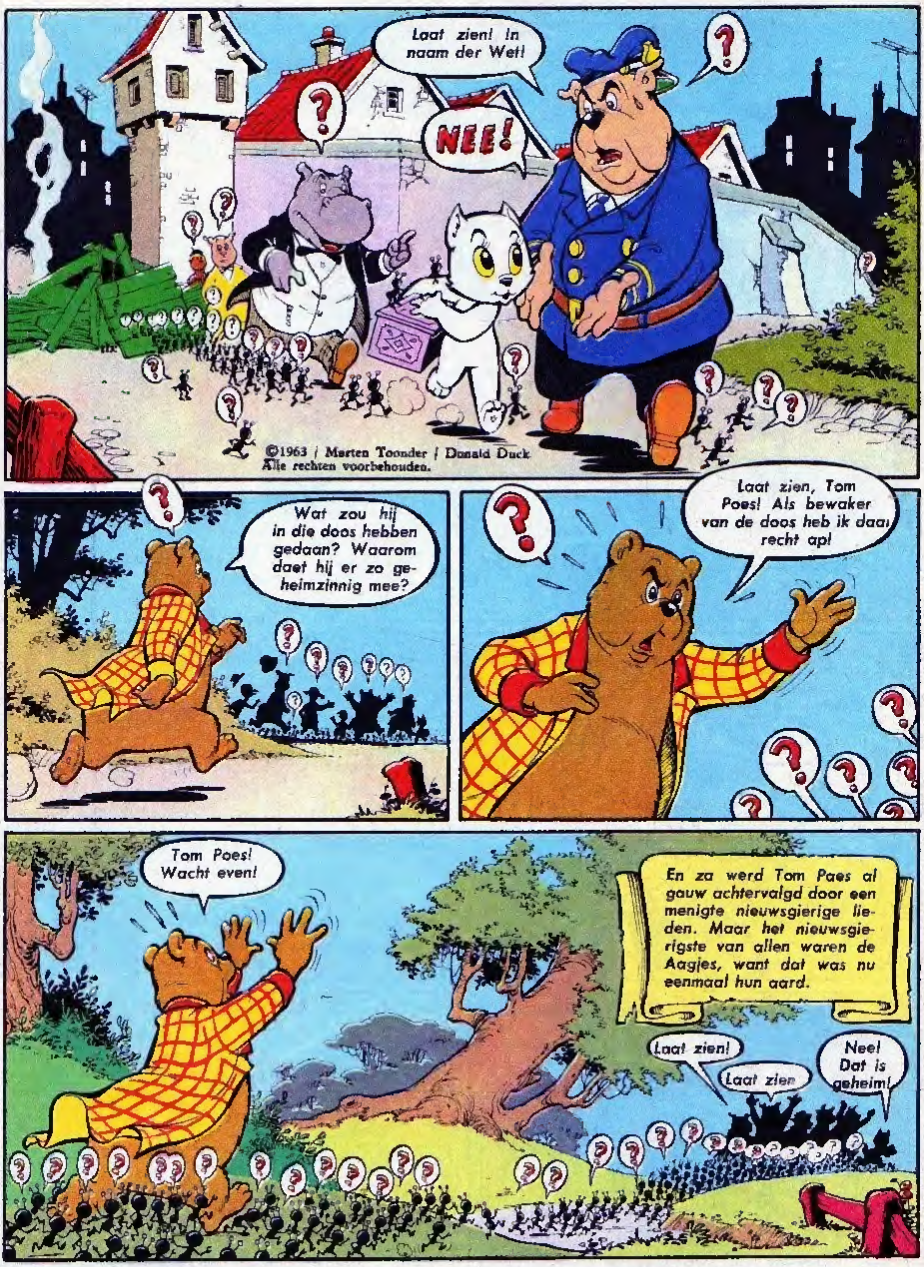

DONALD DUCK - Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. Nederland; Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 119.131 (alleen voor postabonnementen á f 3,25 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct. België: De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164. P.C.R. 86491. - Prijs 6 frank.
Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan. © 1963 Walt Disney Productions